
JOHANNESBRIEF

IN DIT NUMMER O.A.

Column Hannah Westerink.	7
Interview Paul van der Harst	9
Ruimteviering	12
Column Roland Loos	13

KERKDIENTEN

5 oktober - Hannah Westerink –
maaltijdviering
12 oktober - Harm Dane
19 oktober - Ruimteviering
26 oktober - Groene Johannes
viering
2 november - Bernadette van
Dijk

TER OVERWEGING

ONVERGEEFLIJK?

Als we wat langer in de auto zitten, bijvoorbeeld op weg naar onze oppas-kleindochter, beluisteren we graag een podcast. Laatst kwamen we uit bij de podcastserie 'Loket voor het Leven' van Dagblad Trouw. Het thema was: 'Hoe vergeef ik iemand die iets onvergeeflijks gedaan heeft?' met filosoof Marjan Slob. In de kerk zijn we natuurlijk bekend met het thema vergeving, maar deze podcast werpt er weer nieuw - en wat mij betreft verrassend - licht op. Vergeving: hoe werkt dat eigenlijk als wat gedaan is onvergeeflijk lijkt?

Er zijn zaken die zo groot en ingrijpend zijn dat je je niet kunt voorstellen dat je ze zou vergeven. In de podcast hoor je twee mensen vertellen die zulke dingen hebben meegemaakt. De behoefte aan vergelding is dan zeer goed voorstelbaar, zegt Slob. Maar hoe voorstelbaar ook, wraak is niet het antwoord, want dat leidt tot een keten van geweld. In elke samenleving en religie is daarom nagedacht over andere manieren van omgaan met wraakgevoelens, over het reguleren, onder meer door middel van de rechtspraak. Dat is om zo te zeggen de maatschappelijke kant ervan. Maar hoe zorg je dat mensen zelf loskomen van gevoelens van wrok en haat? Dat is heel moeilijk. Het vraagt heel veel van slachtoffers om uit het patroon van haat en terechte boosheid te stappen. Dat is meer dan een denkoefening. Het is een persoonlijk

en ook wel mysterieus proces, zegt Slob. Voorwaarde is dat de dader erkent dat het niet had mogen gebeuren. Daarna kan de dader kan alleen maar afwachten. Want het is aan het slachtoffer om al dan niet te besluiten om de "logica" van de haatgevoelens los te willen laten.

Ik vind dat een bevrijdende gedachte. Zo vaak is er in de kerk gesteld dat vergeving moest, zo vaak werd het afgedwongen, en was er veel te weinig oog voor het leed van het slachtoffer. Toch kan je als slachtoffer wel de behoefte hebben om te breken met dat verhaal dat je leven binnengedrongen is, en om vrij te worden van haatgevoelens. Dat is te zien in het verhaal van Jozef in Genesis. Zijn broers hebben hem onvoorstelbaar groot leed aangedaan door hem in de put te gooien en als slaaf te verkopen. Jaren later, als Jozef een machtige positie heeft gekregen en hij zijn broers weer ziet, heeft hij alle gelegenheid om zich op hen te wreken. Maar hij doet dat niet. In het boek 'Niet in Gods naam' schrijft Jonathan Sacks daar op een indrukwekkende manier over.

Jozef wil herstel van de familieband, maar wat gebeurd is, is te groot om zomaar te vergeven. Daarom zorgt Jozef voor iets dat Sacks rolomkering noemt: Jozef laat zijn broers eerst voelen wat hij zelf heeft meegemaakt. Ze worden beschuldigd van diefstal, ze vrezen voor hun leven. Maar ook krijgen ze de kans om een andere keus te maken dan destijds, en zo echt berouw te tonen. Dan breekt de weg naar vergeving open, en dat is prachtig om te lezen. Vergeving als geschenk, en niet als een vanzelfsprekendheid.

Henriëtte Hoogenkamp

Podcastserie 'Loket voor het leven', aflevering 'Hoe vergeef ik iemand die iets onvergeeflijks gedaan heeft?' juli 2025

Jonathan Sacks: 'Niet in Gods naam', uitgeverij Kok Utrecht, 2017

DIACONIE

COLLECTEDOEL IN OKTOBER: GELOOF EN SAMENLEVING

In oktober collecteert de diaconie voor Geloof en Samenleving (G&S). Dit is de landelijke diaconale beweging van de Remonstranten. Geloof en Samenleving ondersteunt zelf projecten op landelijk niveau en ondersteunt waar mogelijk en nodig, ook plaatselijke Remonstrantse diaconieën. Geloof en Samenleving heeft voor een paar speerpunten gekozen, namelijk **vluchtelingen**, **kinderen in armoede** en **klimaat**. Een aanzienlijk deel van de gelden van G&S gaat naar vluchtelingenwerk.

Zo reisde een van de leden van Geloof en Samenleving mee met de Europese organisatie 'Churches Commission for Migrants in Europe' (CCME) naar het grensgebied tussen Polen en Wit-Rusland. De ellende bij de vluchtelingen die

hij daar in de bossen aantrof raakte hem zeer. Hij zag dat Stichting Ocalenie probeert deze asielzoekers en migranten bij te staan en vroeg G&S om deze organisatie financieel te ondersteunen. Dat heeft G&S van harte gedaan. Ook Oekraïners die vanwege de oorlog hun land uitvluchten naar Polen, worden mede door Ocalenie opgevangen. Geloof en Samenleving is ook nog steeds betrokken bij het opvangen van vluchtelingen in Griekenland en in Nederland, om hun lot te verbeteren. Zij ondersteunen o.a. de organisatie Naomi in Thessaloniki.

Verder is Geloof en Samenleving financieel ondersteuner bij EAPPI, de instelling waarvoor Alke Liebich als vrijwilliger (als ecumenical accompanier) in Palestina was.

Laten we ook dit jaar in oktober het werk van Geloof en Samenleving mede mogelijk maken met onze bijdragen! Dat kan in de collectezak en ook via de bank: *op bankrekeningnummer NL11 INGB 0000 131451 t.n.v. diaconie DoReJo-gemeente te Amersfoort.*

Johanneke Maris

ADVENTSMIDDAG EN KERSTBOOM

Al vele jaren organiseert de diaconie de adventsmiddag. Onder het genot van een hapje en een drankje wordt genoten van muziek, gedichten of verhalen. Hoewel de bezoekers deze middag veelal positief waardeerden, zien we ook dat het aantal deelnemers steeds minder wordt. Wellicht dat dit ligt aan de drukke periode met zoveel andere bezigheden, maar het kan natuurlijk ook andere oorzaken hebben. De diaconie en de kerkenraad hebben daarom besloten om de adventsmiddag niet meer te organiseren. Wel denken we na over een alternatief op een ander moment in het jaar. Suggesties hiervoor zijn vanzelfsprekend van harte welkom.

De kerstboom was een ander onderwerp tussen diaconie en kerkenraad. In de afgelopen jaren werd de kerstboom kleiner, inclusief kluit en de laatste twee jaren hadden we een alternatieve boom. Elke keer reageerden de gemeenteleden heel uiteenlopend, van jammer dat deze traditie verloren gaat tot prima zo'n duurzame boom.

Helaas heeft de alternatieve boom het begeven bij het aftuigen vorig jaar. De keuze nu is: een nieuwe alternatieve boom of andersoortige versiering? Gezamenlijk hebben we besloten dat we voor het laatste gaan. U zult dit jaar dus geen kerstboom op het podium zien staan, maar vanzelfsprekend wordt de kerk wel in kerststemming gebracht.

Dineke Spee (diaconie) en Kees Meinema-Linders (kerkenraad)

VAN DE PENNINGMEESTER VAN DE DIACONIE

Het collectedoel van augustus was CASA BASE van NAOMI in Diavata Griekenland. De veilige plek voor gevluchte meisjes en vrouwen. Een doel waar wij als Johanneskerk al vaker van harte ondersteuning gaven zowel in geld als menskracht. Onlangs is Einar Folmer nog aan de slag geweest om daar een compleet nieuw magazijn mee te helpen bouwen en te bekostigen. Wij betaalden dat uit deze collecte. Einar heeft beeldvormend verslag uitgebracht na een zondagse dienst. Uit de collecte betaalden wij €1.749,81 mee aan het nieuwe magazijn. Met dank aan Einar en al die mensen die zich ter plaatse inzetten. Uit de collecte bleef nog een mooi bedrag over van € 1.575,79. Er komen nog steeds giften binnen dus het bedrag zal eind september overgemaakt worden naar CASA BASE. Heel hartelijk dank allen voor jullie gulle gaven. Hartverwarmend!

Roland Loos, penningmeester Diaconie

GEMEENTENIEUWS

BESTUURLIJKE ZAKEN

De kerkenraad heeft zich weer gebogen over onze bestuurskracht. Hoewel op dit moment het bestuur goed draait en we geen probleem ervaren, vrezen we dat dat in de toekomst misschien wel het geval zal zijn. Niet omdat we het werk niet aankunnen, maar omdat we misschien niet volgens ons reglement handelen. Dat is ook niet direct een ramp maar op termijn niet goed. We hebben daarom besproken welke oplossingen er zijn om ons reglement aan te passen, waardoor we ook in de toekomst reglementair kunnen handelen.

Om dit punt te kunnen bespreken, willen we op **26 oktober een ledenvertoeving** houden na de dienst. We gaan geen besluiten nemen, maar met elkaar praten. We praten met de Doopsgezinden, de Remonstranten en de Vrijzinnig Protestanten apart, maar wel tegelijkertijd.

Eerst gaan we praten over hoe belangrijk het doopsgezind, remonstrant of vrijzinnig protestant zijn voor ons persoonlijk is. En wat dat betekent voor de Johanneskerk. Daarna praten we over het idee van de kerkenraad. Zie hiervoor het aparte stuk in de Johannesbrief. We hebben met de diaconie gepraat over wat we als gemeente willen doen in de kerstperiode. Daarover staat ook een apart stuk in deze Johannesbrief.

We hebben de evaluatie van de 'Wake voor de vluchtelingen', gemaakt door Dineke Spee, besproken. We hebben veel lof voor de manier waarop de Wake georganiseerd wordt en voor het feit dat het draagvlak bij de organisatie steeds verbreed wordt.

Van verschillende kanten kregen we de tip om de kaart die we meegeven met de zondagse bloemen, te laten tekenen door alle aanwezige kerkgangers, of in ieder geval zoveel mogelijk. We vonden dit een goed idee en gaan het zo doen. We moeten er nog wel allemaal een beetje aan wennen.

Dan de stilte aan het begin van de dienst. We gaan de volgorde van de woorden en de handelingen na het aansteken van de kaars iets anders aanpakken. We horen graag wat jullie ervan vinden.

Op 14 september hadden we de opening van het seizoen. We deden dat dit keer met de Ruimteviering. De dienst begon zoals gebruikelijk. Na bijbellezing en het voorlezen van een gedicht luisterden we niet naar een preek, maar gingen we uiteen in groepjes om het thema

"Welkom thuis" uit te werken.

Er was een poëziegroep die samen ging dichten, een zanggroep die de liederen

van deze zondag vierstemmig ging inoefenen, een groepje dat de gebeden ging maken, een groep die theater ging maken, en een groep die de gebaren die vaak toegepast worden bij de Ruimteviering ging bespreken en oefenen. En mensen die dat allemaal niet wilden, gingen wandelen om het thema te bespreken. Na een half uur kwamen we weer bij elkaar in de kerkzaal, en vertelden kort wat we beleefd hadden. Daarna ging de dienst gewoon verder met gebeden, mededelingen, collecte en zegen. Het geheel was fris en anders, en beviel goed. In plaats van gewoon een koekje bij de koffie, hadden leden een heel assortiment van taarten en koek gebakken. We hopen op een nieuw seizoen, vol nieuwe én vertrouwde onderdelen. Het gedicht "Welkom thuis" van de spoken word kunstenaar Joel McKerrow dat heel goed werd voorgedragen door Frans van den Akker, staat elders in dit nummer. De zegenbede van onze predikant staat ook in dit nummer.

Laura van Rossum du Chattel, Secretaris
Wil je de kerkenraad iets zeggen of vragen? Mail, bel of app dan naar secretaris@johanneskerk.nl, 06 1587 5667.

SAVE THE DATE!

Het Johannesweekend is dit keer op **24 en 25 januari 2026** in het Nivonhuis in Hall bij Eerbeek. We zijn hier vroeger ook geweest en keren hier nu naar terug. We konden namelijk niet weer terecht in Bennekom.

Het thema is dit keer: **Helden beschermen...**

Dit thema gaan we van alle kanten aanpakken en bekijken, door te praten, te plakken, te knippen, theater te bedenken, te schrijven, te lopen, te knutselen, te zingen. En tussendoor lekker eten en drinken en bij het kampvuur zitten.

We hebben een nieuw comité dat bestaat uit Karin van Dijk, Paul van der Harst en Laura van Rossum du Chattel. Andere gemeenteleden zoals Maaïke Ament en Nel van der Harst ondersteunen ons.

Houd de datum vast vrij!

UITNODIGING

Doopsgezind, Remonstrant of Vrijzinnig protestant?

Ledenvertoeving van de Doopsgezinde Gemeente, de Remonstrantse Gemeente en de Protestantse Wijkgemeente van Bijzondere Aard op zondag 26 oktober 2025 na de dienst!

Inleiding

De meeste leden van de Johanneskerk zijn doopsgezind, remonstrant of vrijzinnig protestant. Een minderheid is alleen vriend van de Johanneskerk. De kerkenraad wil graag van jullie weten welk gevoel jullie hebben bij je 'eigen' denominatie. Is dat iets wat je geloof essentieel kleurt? Of meer een gevoel op de achtergrond en voel je je vooral een Johanneskerker? Hoe belangrijk vind je een voorganger van een bepaalde kleur? Hoe kunnen we er in de toekomst voor zorgen dat de drie tradities behouden blijven in het gemeentelven?

Denominatie en bestuurskracht

Hoe belangrijk is het gevoel voor je eigen traditie? Deze vraag kwam bij ons op toen we het hadden over de 'bestuurskracht' van de Johanneskerk. Daarmee bedoelen we onze bestuurlijke structuur met vier kerkenraden. Aanleiding was dat het soms moeilijk is om mensen voor een kerkenraad te vinden.

In de Johanneskerk is het formeel zo dat iedere denominatie zijn eigen kerkenraad heeft. Die doet eigenlijk niets, ook omdat de denominaties geen eigen bankrekening of geld meer hebben.

Vanuit de drie kerkenraden worden kerkenraadsleden gekozen in de gezamenlijke kerkenraad. Dat is de kerkenraad die het werk doet voor de Johanneskerk (Kees Meinema, Arriën Kruij, Desiree Berendsen, Laura van Rossum du Chattel en de predikant). Iemand die in de gewone (formeel: gezamenlijke) kerkenraad zit, zit per definitie ook in de kerkenraad van zijn denominatie. Dat geeft nu geen problemen, maar misschien in de toekomst wel. Daarom zijn we er over gaan nadenken.

Het zou namelijk in de toekomst zo kunnen zijn dat er bijvoorbeeld een periode geen doopsgezind of geen remonstrants lid in de kerkenraad zou zitten. Is dat erg? Wij denken op zich van niet, omdat wij in de kerkenraad handelen vanuit het belang van de hele Johanneskerk en alle drie de tradities. Wij ervaren geen spanning of tegenstelling tussen dat belang en het belang van een aparte denominatie. Wij vinden dat we met de huidige kerkenraad van vier personen goed kunnen werken, ook als er eventueel tijdelijk niet alle drie de denominaties vertegenwoordigd zouden zijn.

We willen echter de situatie voor zijn dat onze manier van werken niet meer in lijn is met het reglement en de statuten. Bijvoorbeeld omdat er geen rechtsgeldige kerkenraad van een van de denominaties meer is. Als er dan een belangrijk besluit genomen zou moeten worden, kunnen we in de problemen komen.

Als oplossing hiervoor denken wij nu aan een regeling dat we binnen de Johanneskerk nog maar één kerkenraad hebben. Daarin zitten idealiter alle drie de denominaties en de vrienden, maar dat hoeft niet per se zo te zijn. De gezamenlijke kerkenraad kan dan ook fungeren als de kerkenraad van de Doopsgezinde Gemeente, de Remonstrantse Gemeente en de PWBA. Hoe kijken jullie hier tegenaan?

De kerkenraad wil hier graag over praten met de doopsgezinden, de remonstranten en de vrijzinnig protestanten. Tegelijkertijd, maar wel in drie aparte bijeenkomsten.

Wij nodigen jullie daarom uit voor een gesprek op **zondag 26 oktober** na de dienst. Dit is dus geen vergadering en er worden geen besluiten genomen. Vrienden van de Johanneskerk kunnen zich desgewenst aansluiten bij een van de bijeenkomsten.

Op de bijeenkomst wil de kerkenraad met jullie praten over:

- Hoe belangrijk is voor jullie de eigen denominatie?
- Hoe kijken jullie aan tegen een andere bestuursstructuur waarbij de gezamenlijke kerkenraad ook fungeert als Doopsgezinde, Remonstrantse of Vrijzinnig Protestantse kerkenraad?

Namens de gezamenlijke kerkenraad, de Doopsgezinde kerkenraad, de Remonstrantse kerkenraad en de kerkenraad van de PWBA, Laura van Rossum du Chattel, secretaris

COLUMN HANNAH WESTERINK: WELKOM THUIS

Ik merk dat ik mij steeds meer thuis begin te voelen. Ik merkte het op na mijn vakantie, nadat ik even was weggeweest. Google Maps is steeds minder vaak nodig, ik weet steeds meer snelle tussendoor routes, er zijn plekken waar ik het 'liefst' heen ga voor koffie

En ik ben sinds kort begonnen met een theatercursus. Allemaal dingen die bijdragen aan een gevoel van 'thuis'. En ik voelde het afgelopen zondag, tijdens de opening van het nieuwe seizoen van de Johanneskerk en de Ruimteviering. Hoeveel mensen zich hadden ingezet om er zo'n mooie viering van te maken en hoe het eigenlijk organisch was ontstaan, door toevallige gesprekken en veel enthousiasme.

Het gedicht van Joel McKerrrow raakt voor mij aan iets wezenlijks, aan hoe belangrijk het is om je ergens thuis te weten. Plekken, maar ook mensen die als een thuis zijn. Waar je kunt leunen, op adem mag komen. En in de hoop dat ook de kerk zo'n plek mag zijn, dat we het met elkaar tot zo'n plek maken. Om samen het duister te kleuren, zodat het duister ons niet kleurt.

Welkom thuis

Aan de makers.

Aan hen die schoonheid najagen.

Aan degenen die niet anders kunnen.

Aan de nieuwsgierigen, de weetgierigen.

Aan de kunstenaar.

Aan degenen die verhalen zoeken, met de pen klaar aan de randen van papier.

Aan de rommeligen.

Aan hen die naar verjaardagen gaan met de verflekken nog in hun krullen.

Aan de hoopvollen. De vastbesloten.

Aan de enkelingen die door lenzen turen om momenten te vangen. Glimpen van wat zou kunnen zijn.

De zeemeeuwsnaaiers die stelen wat anderen achterlieten

om de overblijfselen van menselijkheid weer samen te brengen.

Aan de kunstenaar.

Aan de schrijver die om 3 uur 's nachts papier op papier bekrabbelt, elke nacht, 10.000 uur, elke nacht.

*Aan de zanger met de zere keel, de bebloede vinger van de gitarist,
de pianotoetsen afgesleten tot op het ivoren bot ...*

Aan hen die versleten zijn tot op het ivoren bot,

aan de kunstenaar zeggen we ...

Welkom thuis

Aan de kunstenaar en aan hen die zijn vergeten dat zij er één zijn... Welkom thuis

Aan het kind dat de schilderkwast heeft weggelegd,

de balletschoenen liet verstoffen in hoekjes van kasten,

aan de striptekenaar die krabbelt in de marges van wiskundeboeken,

aan de herinnering van krijtjes en tekeningen opgeplakt aan koelkasten, aan de kind-acteurs, optredend in woonkamers, achtertuinen, voorkamertheaters.

Aan de studenten wiens leraren hun eigen fouten bij jou neerlegden,

aan de bezwaarde schouders en de kortgewiepte vleugels,

aan hen die het maar nooit meer weer hebben geprobeerd.

Aan de kunstenaar en aan hen die zijn vergeten dat ze het zijn -

Welkom thuis

*Aan hen die nooit ergens hebben thuisgehoord, de zwarte schapen en vreemde vogels in rechttoe-
rechtaan gezinnen.*

Aan de onbegrepenen, de gekleurde kwasten in een zwart-witte wereld, aan de eenzamen.

Aan hen die zien wat er onder het zuchten van de mensheid leeft.

*Aan degenen die kiezen te voelen, ondanks dat hen soms verscheurt, voelen wat anderen te bang zijn om
te voelen.*

Aan hen die het duister kleuren zodat het duister hen niet kleurt.

*Aan de verstotenen en de verwaarloosden, aan de Kurt Cobain-zanger, de Van Gogh -schilder, de Robin
Williams-speler en de Sylvia Plath-poëet, aan de geteisterde ziel, de beblaaide voeten. Aan de kunstenaar,
aan degenen die nooit hebben toebehoord, zeggen we:*

Welkom thuis. Blijf nog even.

*Doe je schoenen uit, leg je zwaard af, er huist hoop in deze muren,
er is een bed om te rusten, moeie ziel.*

Vind rust. Welkom thuis.

Hier hoeft je niet over je schouder te kijken.

Hier hoeft je niet te vergelijken. Geen meetlat. Geen succes. Geen falen. Alleen creëren.

*Geef nooit up. Klaar met de pratende, pratende hoofden van de criticasters. Criticasters zijn slechts cynici.
Begin jij slechts te luisteren naar jij. Kom thuis bij jezelf.*

Neem de dromen waarvan je ooit dacht dat ze ver buiten je horizon lagen.

De simpele vreugde van het hier zijn.

De kunst van het creëren zonder de noodzaak van publiek.

Schep, maak, kies omdat het je botten doet bewegen.

Schep, omdat dit het vuur in je buik doet vonken.

Schep omdat je droomt. Schep omdat je ziet.

Schep omdat de wereld je nodig heeft.

Schep omdat het de zeilen vult, ga dan en laat vliegers op.

Schep, maak, kies, want dat is wat te doen hier.

Schep, omdat dat is wie we zijn hier.

Welkom thuis. Welkom thuis.

Welcome Home - Joel McKerrrow

Vertaling door Rikko Voorberg

Hannah Westerink

INTERVIEW MET PAUL VAN DER HARST

Als Paul van der Harst voor de deur staat denk ik hem te 'kennen'. Omdat ik enkele weken geleden geboeid de dienst gekeken heb waarin hij voorging (vliegen, vallen en opgevangen worden), voelt Paul als bekend en vertrouwd.

Foto van Paul in de fotomap

Grappig detail is dat we elkaar bijna hadden kunnen kennen....jaren geleden kerkten we beiden een periode (niet dezelfde) in de Maranathakerk in Den Haag bij Ds. Wim van der Zee.

Paul is een gedreven verteller. In een aantal 'tijdsblokken' schetst hij hoe zijn leven verlopen is en vooral hoe hij in die verschillende 'blokken' zijn draai en inspiratie vond. Belangrijke rode draad, die steeds in andere vorm terugkomt: zijn hart volgen, leren om verder te kunnen, met open hart, ogen en handen mensen in verschillende situaties en landen tegemoet treden en helpen waar dat nodig is.

Paul is geboren in Scheveningen en heeft gedurende zijn leven op veel verschillende plaatsen in binnen- en buitenland gewoond. Zijn vader was bouwkundig uitvoerder, een handige, hardwerkende man. Zijn moeder stimuleerde Paul en zijn 2 zusjes om te leren en te ontdekken.

Na de middelbare school en de sociale academie (sociaal cultureel werk) volgt een bevlogen periode. Tien jaar heeft hij in dienst van Solidaridad vele landen bezocht (Nicaragua, El Salvador, Chili, enz). Paul zocht de partners van de organisatie op om met foto's en verhalen hun positie in Nederland aan lokale groepen en de media te kunnen doorgeven: actieve leiders uit vakbond, vrouwenorganisaties, indianenbeweging, krottenwijken, geëngageerde kerk en basisbeweging mensenrechtenorganisaties. Het waren in die tijd ('70 - '80) soms heel spannende bezoeken.

Het alleen maar bezoeken van de mensen daar werd steeds meer een appèl om zelf ook langdurig aan de slag te gaan. Het mondde uit in een periode van zes jaar in Nicaragua. Met Nel, zijn vrouw, en 2 van zijn 3 kinderen gaat hij aan

de slag als pastoraal opbouwwerker (uitgezonden door de zending van toen de N.H. - Kerk). Om te beginnen gaat hij met krantjes naar de mensen toe (om contact te maken), hij helpt praktisch met aanleg van straten en met bouwen van huisjes. Zijn diepe geloof in het oecumenische gedachtegoed komt hem goed van pas, zoeken naar verbinding tussen mensen van verschillende geloofsrichtingen. Het geeft samen met zijn kennis en geloof in de bevrijdingstheologie een stevige basis. Nel heeft werk als onderwijzeres met volwassenen en als docent sociologie op een opleiding voor predikanten. Na deze enerverende periode (Nicaragua was in oorlog met de door Reagan gesteunde 'Contra's') strijken ze neer in Den Haag waar Paul directeur wordt van een centrum voor mondiale educatie. Daarnaast schrijft hij zich in als student Theologie aan de VU.

Vanaf 1999 was Paul 18 jaar predikant binnen de Emmaüs gemeente in het Soesterkwartier, in Amersfoort, hij denkt er met warmte aan terug. Ook daar vond hij mensen die mee dachten, die kritisch volgden en mensen die graag tijd

investeerden om samen te leren (bestuderen van 'Het verhaal gaat', van Nico ter Linden).

Als voorzitter van het Platform voor Levensbeschouwingen en Religies heeft hij een bijdrage geleverd aan dialogen tussen mensen met verschillende achtergronden. Verbindingen leggen was daarin een drijfveer. Zo ook anno 2025 in de studie van Maria (en eerder van Noach, Mozes, Jona) bekeken vanuit de Tenach, de Bijbel en vanuit de Koran. Samen met bevriende collega's wordt een leerhuiscyclus gemaakt om kennis en passie te delen.

Paul vindt alles wat werk is eigenlijk hobby, fijn om te doen en het moet gedaan worden. Maar, na wat aandringen, noemt hij toch nog wat echte 'niet-werk activiteiten'. Hij 'hupst' nog regelmatig over het volleybalveld, om zelf te spelen en om jongeren te trainen. Weerbaar worden in sport helpt je in alle facetten van je leven. Een aantal keer per jaar gaan Nel en hij naar hun huis in Frankrijk, het hoofd leegmaken en met handen bezig zijn. En natuurlijk ook lezen, theologische boeken of biografieën (Erasmus, Teun de Vries, Lenin, Miskotte).

Paul (en Nel) zijn nu zo'n 2 jaar betrokken bij de Johanneskerk, en hij doet met plezier mee aan van alles: voorbereiding Johannesweekend, een dienst leiden, filosofiegroep, enz.

VREUGDE

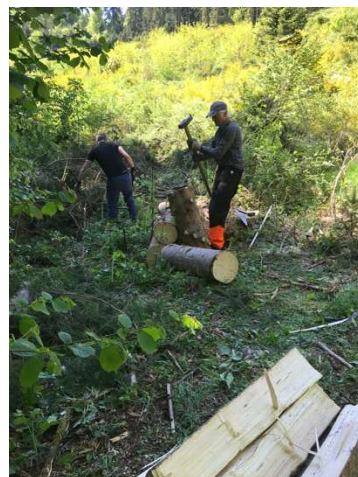
In de Vierklank van september stond een interview met Klaas Bom, een theoloog en filosoof die jarenlang als docent heeft gewerkt in Zuid-Amerika. Het interview gaat onder andere over het verschil tussen het Nederlandse protestantisme en de kerken van Afrika en Latijns-Amerika. Bijgaand een klein stukje uit het interview over het punt: geloof geeft vreugde:

"Wat in Latijns-Amerika heel belangrijk is, is de vraag of iets vreugde geeft. Hun uitgangspunt is: geloof geeft vreugde. Een dienst moet 'allegre', vrolijk zijn. Want levensvreugde geeft je ook de kracht om de dag door te komen."

En dan, staand bij de deur, laat Paul nog een 'rol' zien..... 'opa Paul' komt tevoorschijn.

Met niet verborgen trots laat hij een filmpje zien van kleinkind Joep (één van de zeven). Ook, voegt hij toe, kan hij met verwondering naar zijn 3 kinderen kijken, die nu hun kinderen weer begeleiden in deze complexe wereld.

Dank Paul, voor je boeiende, maar vooral warme, betrokken verhaal.

Trudy Leeuwendal

Daarom zijn veel kerken ook gericht op de Heilige Geest, die in de Bijbel de aansteker van de vreugde is. Een ander uitgangspunt is dat het leven een strijd is, en dat God aan jouw kant staat in die strijd. Dat God jou helpt is een krachtig perspectief. En als derde: de kerk is een sterke gemeenschap die lijkt op een familie."

LRC

ETTY HILLESUM

Met een leeskring georganiseerd door het Etty Hillesum centrum in Deventer, lezen we op dit moment nagelaten geschriften van Etty Hillesum. Voor elke bijeenkomst kiezen alle deelnemers een passage uit het dagboek. Etty reflecteert eind mei 1942 hoe ze met de aan haar gegeven tijd omgaat, hoe ze die vult en laat vullen met haar studie, vrienden, met mijmeren, met haar relaties. Ze is bang dat ze haar tijd voorbij laat gaan en niet werkt aan de dingen die er echt toe doen. Ze denkt daarbij niet zozeer aan hoe ze meer kan doen met de uren op de klok (de tijd die de oude Grieken Chronos noemden), of hoe ze efficiënter kan worden of hoe ze haar timemanagement kan verbeteren, maar ze kijkt uit naar momenten met diepgang en betekenis, momenten die als jaren kunnen voelen. De tijdsbeleving die de oude Grieken Kairos noemden. Momenten ook van schepping en klaarheid. Momenten waarin je volledig aanwezig bent met alle zintuigen, open voor inspiratie, en verbonden met iets dat groter is dan jezelf. Ze heeft deze nodig om te kunnen schrijven, het gevoel zeeën van deze tijd te hebben.

Ze geeft zichzelf de opdracht hiervoor geduldig te zijn en alle fragmenten geduld in zichzelf te verzamelen. Geduld is hier dan niet passief wachten, maar een actieve vorm van aanwezigheid. Luisterend naar zichzelf, naar de ander, de omgeving en vertrouwend dat het juiste inzicht, idee of gevoel zal komen.

Etty 26 mei 1942: "Ik maak me soms verwijten dat ik niet werk, niet echt werk hoewel ik toch de hele dag bezig ben. Dan vind ik en ben ik bang dat ik mijn tijd voorbij laat gaan en dat ik niet met alle vezels die er in me zijn, werk aan de dingen, waar het om gaat."

En woensdag 3 juni 1942 om 7 uur in de avond: "En soms heeft men in zich één minuut, die uit dagen en dagen schijnt te bestaan, zo breed en zo onbegrensd. Maar men zou dagen en dagen werkelijke tijd nodig hebben om de ervaringen van één enkele minuut te beschrijven. En de uren staan zo ingeklemd tussen de vele dagelijkse verrichtingen en kleine plichten. En als ik tot schrijven zou kunnen komen, dan zou ik

uren moeten hebben met een ver en breed uitzicht op de vele volgende uren die allemaal alleen van mij zouden zijn."

Ik herken dit verlangen naar diepgang, naar momenten die, hoe klein, kort of onbeduidend ze zijn, maar die voelen als waardevol. Ook herken ik hoe moeilijk het is om op de klok momenten te vinden om hier ruimte voor te vinden, of moet ik niet zoeken maar vinden?

Frans van den Akker

JOHANNESMAALTIJD

Op maandag 22 september was er in het kader van de vredesweek een bijzondere Johannesmaaltijd.

Tijdens de afgelopen Ramadan was de Johanneskerk uitgenodigd door de stichting Secu, om met hen een iftar-maaltijd te houden. De Stichting Secu zorgde voor het eten en er waren Johanneskerkers en moslims van de Stichting Secu. Dit keer deden we het andersom: mensen van de Johanneskerk kookten een Indonesische maaltijd en mensen van Secu schoven aan. We waren met ongeveer 30 mensen en het was heel gezellig en heel lekker. We kregen informatie over de koran en de Islam en over de Johanneskerk.

Het initiatief kwam van Corrie Hoekstra en de coördinatie van het eten was in handen van Einar Folmer.

Op de foto Aïsa, Kees en Corrie. Het schilderijtje en de bloemen waren voor de Johanneskerk.

REIS DOOR DE RUIMTE

In de Johannesbrief zal vanaf nu elke keer een bijdrage staan over en vanuit de Ruimteviering. Zo leren we elkaar beter kennen.

Deze eerste keer over de begintijd, toen de *viering* nog *Ruimtedienst* heette en gehouden werd in de Sint Aegtenkapel: "Een experimentele dienst onder auspiciën van de Raad van Kerken in Amersfoort".

In 1981 startte een groepje voorgangers met maandelijkse 'Ruimtediensten'. Het was een oecumenisch experiment, over kerkgrenzen heen. Zij beschouwden zich als erfgenamen van de nocturnen en matinen, in de jaren vijftig opgezet door o.a. Barnard. Daar werd een lijfelijke liturgische taal herontdekt en die taal drijft tot beweging. Zo'n liturgie als een gebouw waarin je ronddrentelt, schept een enorme vrijheid.

Achterop een liturgieboekje van een Ruimtedienst uit 1983 staat:

"Ten gerieve van wie hier voor het eerst is, of wie zomaar eens een keer kwam kijken, puntsgewijs iets over wat we met deze diensten willen:

- We proberen iets terug te vinden van de bewegelijkheid, die de dienst vroeger kenmerkte. Ook ons lichaam doet mee in de beweging (!) van verlorenheid naar bevrijding, met je lichaam kun je kyrie zingen en gloria, maar dat zijn we zo gróndig vergeten, dat we het opnieuw moeten leren. Dat doen we hier dus.
- We oefenen ons in eerbiedig-zijn zonder plechtigheid.
- Kinderen horen erbij. Ze hebben een speelplek in de kapel zelf en kunnen van het spelen uit elk ogenblik medespelers worden in de liturgie.
- We improviseren veel, maar niet zomaar. We doen dat binnen het geheel van spelregels dat we liturgie noemen.

Ruimteviering

- Deze diensten zijn oecumenisch. Oecumenische diensten zijn er méér, en in allerlei soort, maar als je zó in onbekend gebied doende bent, is oecumene een vanzelfsprekendheid. Niemand komt immers terecht met de antwoorden van vroeger. Trouwens.... antwoorden...., we zijn al blij als het lukt de vragen een beetje schappelijk onder woorden te brengen."

Na twintig jaar schreef één van de voorgangers van het eerste uur, Hans Blankesteyn, een boek over de Ruimtediensten: *Voor wie niet stil kan zitten in de kerk*, met als ondertitel *Liturgie met handen en voeten (verschenen in 2002)*. De voorgangers van het eerste uur hadden het gevoel een periode af te sluiten. Anderen kunnen ermee verder. Een proeftuin voor de kerken.

We zijn weer ruim twintig jaar verder. Ruimtevieringen vinden maandelijks plaats in de Johanneskerk, waarmee na het gedwongen vertrek uit de st. Aegtenkapel een samenwerking is aangegaan. In de komende Johannesbrieven gaan we in op elementen en aspecten van de Ruimtevieringen.

Namens de coördinatiegroep, Anita Bosch *Voor bovenstaande tekst is gebruik gemaakt van het liturgieboekje ruimte, 24 april 1983, en van Voor wie niet stil kan zitten in de kerk, Hans Blankesteyn, Gooi en Sticht / Kok, Kampen, 2002. Zie ook www.ruimteviering.nl*

DE RUIMTEVIERING IN 1984

In 1984 bestond het Remonstrants Seminarie 350 jaar. Ter gelegenheid van dat jubileum hebben verschillende leden van de toenmalige DoRe gemeente stukjes geschreven, en gebundeld aan het Seminarie aangeboden.

Een stukje trof me met name:

Wij zijn ons erg thuis gaan voelen in de “ruimtediensten”, een experiment vanuit de Amersfoortse Raad van Kerken, waarbij wij binnen de klassieke liturgische vormen proberen op een nieuwe manier bezig te zijn. Deze diensten worden eens per maand in de Aegtenkapel gehouden, een mooie, zeer oude ruimte. Geen tevoren opgestelde stoelen; ieder pakt een klapstoeltje en gaat zitten waar hij of zij ook wil; we proberen ons lijf weer meer te betrekken bij de ontmoeting met God. De kinderen doen volwaardig mee en hebben een hoek, waar ze bezig kunnen zijn, maar ze kunnen ook ergens neerstrijken om mee te luisteren, te vragen als het zo uitkomt, brood en wijn mee binnen te brengen en mee uit te delen. Er is muziek, een zanggroepje, er is enthousiasme, het leeft! Is dit een gemeente? Ja en nee. Als wij levende stenen zijn, stellen wij ons de gemeente toch een beetje zo voor....Gemeente van Christus. Wij denken dat wij ons met elkaar meer “open moeten stellen”, luisteren naar wat er in, door, met elkaar gebeurt. Wij denken dat we ons wel eens zo bezorgd maken, dat we te druk aan het werk gaan om nog tijd over te hebben voor luisteren, luisteren naar elkaar en naar wat God van en met ons wil. Marijke en Peter Zwanenburg, toen 54 en 60 jaar.

LRC

COLUMN: STILTE

Tijdens een voetbaltoernooi werd een minuut stilte gehouden voor een overleden voetballer. Groot en vol stadion. Een belangrijke voetbalmanager riep de twee teams die zouden gaan spelen naar de middencirkel en liet de spelers (met rouwbanden) rond de cirkel staan. Inclusief de scheidsrechters van dienst.

De minuut stilte werd afgekondigd. Publiek stil, spelers stil met gebogen hoofd. Indrukwekkend, een afgeladen stadion in stilte. Toen, na 28 seconden riep de voetbalmanager: “En nu gaan we voetballen!!”.

Na 28 seconden, nog niet eens de helft van de minuut stilte. De televisiecommentator sprak zijn verbazing erover uit maar schakelde ook meteen door naar de spannende wedstrijd die we zouden gaan zien. Ik ben maar een halve voetballiefhebber. Soms lijkt me een bepaalde wedstrijd wel aardig om te zien maar als dan in de eerste helft blijkt dat het niet echt wat gaat worden, laat ik de tweede helft schieten. En ook bij de eerste helft dwalen mijn gedachten vaak af. Dat gebeurde bij deze wedstrijd ook. Vanwege die halve minuut stilte. Wat gebeurde daar nou? Had die belangrijke voetbalmeneer een foute stopwatch? Moest de wedstrijd klokslag 21.00 uur beginnen vanwege...., weet ik veel, reclame? Je kunt de meneer geen man van de klok noemen want een minuut is een minuut. Toch? Nog even los van het respect voor de overleden voetballer. Of ligt de oorzaak dieper, persoonlijker? Zou kunnen. Veel mensen vinden de stilte tijdens dodenherdenking op 4 mei lastig te hanteren. Zij staan te denken dat die 2 minuten wel lang duren. Beginnen te schuifelen met de voeten, moeten hoesten, kijken tersluiks om zich heen. Er komt van alles los in het hoofd en niet per se over de gevallen in de oorlog. Is dat het? Zijn het de gedachten die in mensen opkomen als er een soort van verplichte stilte is? Gedachten die onrustig maken. Gedachten die nu niet uitkomen, want we moeten voetballen, dingen doen, doorgaan. Of komen er soms gedachten in het hoofd die sowieso onderdrukt moeten worden omdat doorgaan anders helemaal niet meer kan?

In onze zondagse diensten hebben we ook momenten van stilte. Na het ontsteken van de kaars bij aanvang van de dienst en na de overdenking. Zonder vastgestelde duur en zo hangt het van het enthousiasme van de organist af of de stilte enkele tellen of wat langer duurt. Maar kort of lang, in een kerkdienst is de kans groter dat aanwezigen hun gedachten bepalen op het religieus samenzijn. Veronderstel ik. Want ik kan alleen voor mezelf spreken. Ik hou van stilte. Altijd en overal. Want ik ben meer een waarnemer, een kijker, een belever. Voor lawaaimakers loop ik liever het spreekwoordelijke straatje om. Tijdens stiltemomenten kom ik tot gedachten die er voor mij toe doen. Soms lukt het mij om helemaal niets te denken. Nee, ik heb geen geluidaversie, ik kan met genoeg een concert beluisteren of in een drukke stad zijn. Maar in stilte op een berg genieten van het uitzicht zou onmiddellijk mijn eerste keus zijn. Ontboezeming: ik heb wel eens gedacht dat iedereen gebarentaal zou moeten leren. Hoe heerlijk zou dat zijn in de trein? Mensen kunnen dan de meest vreselijke verhalen aan elkaar kwijt zonder dat die in mijn hoofd komen.

Tsja, dat ben ik. Zoveel mensen, zoveel voorkeuren....

Stilte, het mag van mij meer, veel meer. Om te beginnen moet een minuut stilte voor een overledene ook echt een minuut zijn. Laat de gedachten maar komen!

Roland Loos

ZEGENBEDE

Deze tekst gebruikte Hannah Westerink bij de zegenbede tijdens de opening van het seizoen. Op verzoek publiceren wij de tekst:

*Op de dag dat je je zekerheid draagt als een mantel
en je overtuiging als een schild of als een zwaard,
moge de klank van Gods naam van je lippen rollen
zoals je die nog nooit eerder hebt gehoord.*

*Moge je weten worden afgebroken.
Moge mysterie je begrip verwarren.*

*Moge het Goddelijke neerdalen in vreemde lettergrepen,
en toch met een oeroude vertrouwdheid,
een weten gedragen in bloed, oor en tong,
helderheid brengend, niet in steen of staal,
maar in vuur, in vlam.*

*Moge er één verzegend woord komen:
genoeg om je te ontbloten tot op het bot
genoeg om je hart in vuur en vlam te zetten,
genoeg om je weer heel te maken.*

Oorspronkelijke tekst: Jan Richardson, eigen vertaling.

ACTUALITEITEN

VREDESDUIF

Zoals jullie wel weten heeft de Johanneskerk al jaren een Vredesduif die uitvliegt naar verschillende plaatsen in Amersfoort en tijdens de vredesweek weer terugkomt naar haar nest in de Johanneskerk. Het afgelopen jaar heeft de duif bij Land in Zicht gewoond. Ik denk dat zij het daar goed heeft gehad. In de Johannesbrief van mei staat een mooi verslag van de duif. In september heb ik samen met Tineke de duif opgehaald bij Land in Zicht en tijdens de dienst van 28 september zullen wij haar weer uitwaaien. Ze vertrekt dan naar Elisabeth Groen, een organisatie die ons is aangeraden door Land in Zicht. Elisabeth Groen is een uniek stadspark, ontwikkeld door en voor bewoners, op de plaats van het vroegere Elisabeth Ziekenhuis. Ook de natuur is uniek, met het beekdal van de Heiligenbergerbeek. De duif zal een plaatsje krijgen in het Parkhuis, het voormalige Ketelhuis van het Elisabeth Ziekenhuis.

Karin van Dijk, coördinator vredesduif namens de diaconie

THE OLIVE BRANCH FOR CHILDREN

Waarschijnlijk weten jullie nog dat ik twee jaar geleden vrijwilligerswerk heb gedaan bij een organisatie in Tanzania; the Olive Branch for Children (TOBFC). Er is toen ook gecollecteerd voor die organisatie en met dat geld hebben ze meubels voor kleuterschooltjes aangeschaft.

Vorig jaar heeft de diaconie een legaat ontvangen en toen is besloten om het bedrag aan the Olive Branch te schenken, met als doel de opleiding van een aantal studenten te helpen financieren. Van Deborah, de oprichter en directeur van de organisatie ontvingen we een uitgebreide bedankbrief. Ik kopieer hieronder een stukje uit haar brief. De hele brief met foto's zal ik als bijlage bij de volgende Johannesmail laten versturen.

*"Dear Johanneskerk,
On behalf of The Olive Branch for Children, we extend our heartfelt gratitude for your generous donation of € 10.000. Your support is instrumental in empowering our university students and enhancing their educational journeys.
Thank you once again for your unwavering support. Together, we are making a significant impact on the lives of these students and the children in our kindergartens.
Warm Regards, Deborah McCracken-Nangereke"*

Zelf wil ik dit najaar opnieuw naar Tanzania gaan om vrijwilligerswerk bij TOBFC te doen, zowel in de ondersteuning van het onderwijsprogramma als bij het herbebossingsprogramma. Om hiervoor alvast wat fondsen te werven zal ik zelfgemaakte jam verkopen. Als je dit gemist hebt, (het was al op 28 september) en je wil jam, geef het dan even door. Extra donaties zijn ook welkom, via de diaconie, onder vermelding van TOBFC. Jullie kunnen mijn reis weer meebeleven via Polar Steps. Laat het me even weten als je dit wil maar niet weet hoe het werkt. Dank voor jullie belangstelling!

Karin van Dijk

OPROEP VOOR NIEUWE COLLECTANTEN

Binnenkort wordt het collecterooster voor 2026 gemaakt. Omdat het aantal collectanten de afgelopen jaren wat minder is geworden hierbij een oproep voor nieuwe collectanten. Gelukkig hebben recent twee mensen zich als collectant opgegeven, maar we kunnen zeker nog wel een aantal nieuwe mensen gebruiken.

Het kost je niet veel tijd, collectanten zijn eigenlijk alleen tijdens de kerkdiensten actief. Uiteraard collecteren de collectanten tijdens de kerkdiensten. Voorafgaand aan de dienst delen zij de liedboeken uit en na afloop tellen zij het collectegeld. Als je regelmatig of af en toe in de kerk komt, kost het je dus nauwelijks extra tijd.

Wil je collectant worden of wil je eerst wat meer weten, neem dan contact op met Johan van der Waal (j.j.waal1964@gmail.com) of spreek één van de collectanten aan.

We hopen op een aantal nieuwe collectanten!

Met vriendelijke groet,

Johan van de Waal

ACTIVITEITEN

60+ VROUWENGROEP

De groep komt weer bij elkaar op vrijdag 10 oktober, bij Alke Rosbergen. We bespreken dan de eerste twee hoofdstukken van het boek *Ouder worden als ervaring*, van Suzanne Biewinga.

ruim op tijd om er samen een mooie dienst van te maken.

Met hartelijke groet, Jan Nienhuis
(jan.r.nienhuis@gmail.com)

CANTORIJ BIJ DE KERSTVIERING

Ook dit jaar zal de Cantorij, onder leiding van Marie Christien Overdulse, een bijdrage leveren aan de dienst op Eerste Kerstdag. Onderweg daarnaartoe zal 5 x gerepeteerd worden in de Johanneskerk, van 20.00 uur – 21.30 uur:

- Woensdagavond 19 en 26 november
- Donderdagavond 4 en 11 december
- Woensdagavond 17 december (generale repetitie)

We zien je graag komen om zo een mooi koor te vormen!

Dus, ben je belangstellend en wil je meezingen in de Cantorij, geef je dan op bij Marie Christien Overdulse: mc.overdulse60@gmail.com

DIENTST VAN 7 DECEMBER

Wie wil meehelpen bij de dienst van 7 december?

Op 7 december is het 2e Advent. Ik ben gevraagd om dan voor te gaan. Wie wil met mij deze dienst vormgeven en eventueel leiden? We zijn

MUTATIES

Wijzigingen ledenadministratie:

Mevr. E.M.J. ten Kate-Dam: op 2025-08-13 overleden.

Correctie (geen wijziging):

Helaas is het telefoonnummer van mevr. S. Lenselink-van Dijk niet correct vermeld in het jaarboekje. Het juiste nummer is: **06-27412184**.

Meer informatie is te verkrijgen via jan.r.nienhuis@gmail.com en j.j.waal1964@gmail.com.

In de naam van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest
In de naam van goed zijn en lief zijn en gebroken maar samen
In de naam van zinvol en leven en dat je me toch niet belazert
In de naam van donker en licht en het schemer daartussen
In de naam van maaltijd en delen en kampvuurtjes blussen
In de naam van daadkracht en vrede en een ervan verlost zijn
In de naam van eten en drinken en biechten met miswijn
In de naam van verdriet, en spijt en hevige obsessie
De naam van heilige woede en een geest van agressie
In de naam van vergeven en hopen dat ik ooit kan vergeten
In de naam van de vader, de zoon en de geest met mij weten
In de naam van wat schoon is en scheef is en wat steeds weer kapot gaat
In de naam van rotsvast belijden dat met twijfel een paar maakt
Komen we hier samen,
een tafel vol vreemden,
we hopen op droomland
maar vrezen te geven.
Om ons denken te voelen
en echt te gaan leven
Om ons weer echt even mensen te weten
en het mooier dan voordoen voor nu te vergeten
In de naam van theo- en filo- of wat voor sofie
In de naam van werk en studie en nieuwe familie
In de naam van verlangen en liefde en donkere obsessie
In de naam van verloren en eenzaam en diepe depressie
In de naam van het nut en het dwaze en het totale zinloze
In de naam van de hetero, de homo en de parttime seksloze
In de naam van Jozef en Jezus en Maria's vragen
In de naam van dat wat ik eigenlijk niet meer kan dragen
In de naam van helen en scheiden en breken en tranen
In de naam van therapie en pillen en verdwijnende banen
In de naam van al zijn vergeten, dat ik ooit echt kon lachen
In de naam van een heilig verdwaald zijn, wereld-vreemde gedachten
In de naam van goed zijn en vriend zijn en een heel bewust even
In de naam van thuis zijn en veilig en echt samen leven.

Pádraig Ó Tuama.

VASTE ADRESSEN

KERKGEBOUW: JOHANNESKERK

Westsingel 30, 3811 BB Amersfoort (tussen Gemeentehuis en St. Jorisplein).

Per bus: halte Stadsring of Varkensmarkt.

Beheercoördinator: J. Nienhuis

Website: www.johanneskerk.nl

Beheer website: K. Meinema

DIACONIE

Contactpersonen

Mw. J. Maris

Mw. D. Spee

Penningmeester

Vacant

Rekeningnummer: NL11 INGB 0000 131451 t.n.v.

‘Diaconie van de Dorejo gemeente te Amersfoort’

PASTORAAT

PREDIKANT

Mw. Ds. H. Westerink

LEDENADMINISTRATIE

Dhr. J. Nienhuis

Johan van der Waal

SECRETARIAAT KERKENRAAD

Mw L. van Rossum du Chattel

AUTODIENST

Coördinator: dhr. R. Meijer

Graag aanmelden vóór vrijdagavond voorafgaand aan de dienst.

JEUGD- EN JONGERENWERK

Supertwien: Elise Folmer

Kinderkring: Geertrui Meinema

REDACTIE JOHANNESBRIEF

Mw. A. Rosbergen

Mw. L. van Rossum du Chattel

Mw. T. Leeuwendal

ORGANISTEN

vacant

INLEVEREN KOPIJ

Johannesmail

Johannesmail verschijnt wekelijks. Kopij donderdag vóór 12.00 uur naar: johannesmail@johanneskerk.nl

Contactpersoon: Hetty Deelstra, 06 37349504

PENNINGMEESTER

Penningmeester Stichting Johanneskerk

Dhr. Arriën Kruyt

IBAN: NL 83 TRIO 0320 8123 67 t.n.v. Stichting Johanneskerk.

KERKDIENSTEN

5 oktober maaltijdviering ds. Hannah Westerink

organist Frank Odding

Thema: 'Aan Tafel'

"Komen we hier samen, een tafel van vreemden"

Deze zondag vierten we samen de Maaltijd van brood en wijn.

De teksten van deze zondag zijn Mattheüs 22:1-14 en het gedicht 'Aan Tafel' van Pádraig Ó Tuama.

12 oktober - Harm Dane

Eerder stonden we stil bij het woordje *Onze* van Onze Vader.

Deze zondag denken we na over de bede "...en vergeef ons onze schulden, gelijk wij onze schuldenaars vergeven hebben...".

We lezen het gebed van Salomo na de voltooiing van de tempel uit 1 Koningen 8 en Jezus' kaalslag van de tempel: Johannes 2.

19 oktober – Ruimteviering 10.30 uur

26 oktober – Groene Johannes viering organist Gert Muts

Thema: 'Wie is mijn naaste?'

Gaat die vraag enkel over mensen, of zijn het ook de dieren, de bomen?

2 november - Bernadette van Dijk organist Frank Odding

Bernadette van Dijk is straatpastor bij de oecumenische stichting Straatpastoraat Amersfoort. Zij zoekt altijd verbinding tussen de lezingen van de dag en de wijsheid die ze op straat vindt.

drukwerk

Aan de heer / mevrouw
